

RHIANNON WILLIAMS

Ottilie
en de
drochtenjagers

GOTTMER

Haarlem

1

Het bliksemlied

Ottilie verstpapte zich en struikelde bijna. ‘Wallie, wacht even!’

Haar rok was aan een tak blijven haken, en ze rukte zich zo paniekerig los dat ze haar evenwicht verloor, naar achteren tuimelde en midden in een grote plas belandde. Met drijfnapte benen en een rug die tot aan haar nek onder de modderspetters zat, krabbelde ze overeind. Koud water droop langs haar blote enkels haar laarzen in.

‘Wallie!’ riep ze weer, terwijl ze zich een weg baande door het stekelige struikgewas. Wallie was pas zes jaar – bijna twee jaar jonger dan Ottilie. Eigenlijk zou *zij* de leiding moeten hebben, maar het was altijd Wallie die voorop ging.

‘Ottilie, wat doe je allemaal?’ vroeg Wallie, die zich eindelijk had omgedraaid en naar haar toe kwam draven.

‘Ik ben gevallen.’

Hij grijnsde breed. ‘Je zit helemaal onder de modder.’

‘Het is niet grappig, Waldemar!’

‘Heb je je been opengehaald?’ Wallie hurkte neer om te kijken, waarbij de vertrouwde verzameling korstjes en littekens op zijn knieën werd uitgerekt. Die plekjes deden Ottilie soms denken aan een groep eilandjes die ze ooit op een landkaart had gezien.

‘Nee, alleen mijn rok,’ antwoordde Ottilie.

‘Kom op, dan. We zijn er bijna.’ Ongeduldig trok Wallie haar mee.

Ottilie en Wallie waren best een vreemd stel. Ze waren allebei klein en tener. Mager zelfs. Ook hadden ze allebei een slordige bos haar, kleine oren en scheve tanden. Maar daar hield de gelijkenis ook wel op. Ottilie was bleek en had een heleboel sproeten op haar neus. Wallies neus was, net als de rest van zijn gezicht, goudbruin – de kleur van de munten die op de markt in de stad van hand tot hand gingen. Zijn grote ogen waren bijna net zo zwart als de nachthemel.

Ottilie wist niet waarom zij en Wallie zo verschilden. Maar het was nou eenmaal zo. Iedereen was anders. Ze kende zelfs een jongen met haren zo oranje als rijpe sinaasappelen. Peter Mervintasker heette die. Oude Mos had haar ooit wijsgemaakt dat Peters haar zo oranje was omdat zijn moeder te veel wortels had gegeten voor zijn geboorte. Maar dat geloofde Ottilie al jaren niet meer. Er groeiden helemaal geen wortels in de moerassen, en mevrouw Mervintasker had geen geld om ze te kopen. Ottilie kende trouwens helemaal *niemand* die geld had om wortels te kopen.

‘Weet je nog waar we zijn?’ vroeg Wallie, terwijl hij opgewekt dwars door de varens aan de rand van het Langhoutwoud banjerde.

‘Ik weet heus wel waar de zonneboom is, Wallie!’

Alleen was dat dus niet zo. Als je altijd achter een ander aanloopt, is het nou eenmaal best moeilijk om de weg te onthouden.

En in het Langhoutwoud was het nog moeilijker – op de een of andere manier kon Ottilie niet meer helder denken, zodra ze in dat griezelige bos was. Pas toen ze bij het open veld kwamen, beseftte ze waar ze was. Dunne sprietten grijp-

gras, groener dan de groenste bonen, kietelden haar ellebogen, en haar voeten zakten bij elke stap een beetje weg in de drassige grond.

Daar was de zonneboom. Wallie liet haar hand los en ging er recht op af. Dit was hun lievelingsplek. De boom, die in zijn eentje tussen het grijpgras stond, had grillige, bleke takken. Er groeiden geen bladeren aan, maar enorme goudkleurige bloemen die zijn kale vorm toch iets vrolijks gaven. Die bloemen stonken trouwens vreselijk, naar modderig metaal, maar dat rook je alleen als je je neus er echt in duwde. Ottilie wist inmiddels dat dat geen goed idee was, nadat haar hele gezicht was opgezwollen toen ze het eens had geprobeerd.

De zonneboom was de beste klimboom die er was, maar vandaag waren ze niet gekomen om te spelen. Ze waren gekomen om hun schatten te tellen.

'*Knerp, knal, diep in de grond, straf voor je grote mond,*' zong Wallie zachtjes.

'Hou op, Wallie. En zo gaat het trouwens helemaal niet.' Ottilie had een hekel aan het bliksemlied.

'Jawel, zo gaat het wel!'

'Nee, het is *de slaper gaat niet rond.*'

'Peter Mervintasker zegt dat het *straf voor je grote mond* is. Omdat je met het lied het onweer oproept, en dan word je voor straf door de bliksem geraakt.'

Dat was wat iedereen zei. Ottilie geloofde er niets van, maar toch had ze een hekel aan het bliksemlied.

'Het doet er ook niet toe,' zei ze. 'Kom, laten we ons kistje opgraven.'

Hun schatten zaten in een houten kistje dat onder een laaghangende tak van de zonneboom was begraven, daar waar Ottilie een X had gekerfd. Al snel hadden ze het bo-

ven de grond. Ottilie veegde haar modderige handen af aan haar rok, stak haar zwarte vingernagels onder het deksel en wrikte het kistje open.

'Flits, kraak en knetter, de bliksem weet wel waar. Sis, suis en spetter, drie boven op elkaar.' Wallie zong gewoon verder, terwijl hij heen en weer slingerde aan een laaghangende tak.

Ottilie negeerde hem en keek of er niets uit hun kistje was verdwenen. Hun schat bestond uit een aantal eendenveren, een stervormige kiezel, een zilveren knoop die ze eigenlijk zouden moeten verkopen in Marktstad, een stukje stof waar gele maantjes op waren genaaid en nog wat andere waardevolle spulletjes die ze in de loop der jaren hadden verzameld.

'Jengel, jank, etenstijd, moeders tijd is om. Knerp, knal, diep in de grond, straf voor je grote mond.'

'Zo gaat het lied niet,' herhaalde Ottilie, terwijl ze het kistje weer dichtdeed. 'Mooi, alles is er nog.'

Sinds Peter Mervintasker hun vorige geheime bergplaats had gevonden en er met een deel van hun schatten vandoor was gegaan, controleerden ze hun kistje om de paar weken.

'Het gaat weer regenen,' zei Wallie, terwijl hij omhoogkeek naar de hemel.

En inderdaad, er kwamen donkere wolken aanrollen. Ottilie zuchtte. Zelf was ze toch al doorweekt, maar het was niet handig als Wallie ook helemaal nat werd. Het duurde eindeloos voordat kleren droog waren, in dit moerasland.

Opeens klonk er een onheilspellende dreun. Ottilie voelde de grond onder haar voeten schudden, en haar tanden klapperden helemaal.

Wallie lachte opgetogen. 'Onweer!'

De bliksem flitste, en over het grijpgras gleden donkere schaduwen van dreigende wolken, die al het licht opslokten.

'Ik heb het niet eens echt hardop gezongen!'

‘Het komt heus niet door dat lied! Schiet op,’ zei Ottilie, terwijl ze zich omdraaide.

‘Maar ik wil naar de bliksem kijken!’ Wallie zwaaide zijn been over een tak, klaar om in de boom te klimmen.

‘Nee, we moeten naar huis!’ Ottilie pakte zijn hemd beet en probeerde hem mee te trekken.

Wallie wurmde zich los. ‘Ik wil hier blijven.’

Weer flitste de bliksem. Ottilie kneep haar ogen een moment dicht – het was alsof iemand de binnenkant van haar oogleden helderwit had geleverd. ‘Toe nou, Wallie. Ik vind dit niet leuk.’

Haar broertje keek haar even aan. Ze zag dat hij haar eigenlijk wilde uitlachen en hoorde hem bijna zeggen *wat ben je toch ook een bangerik!* Maar dat zei hij niet. In plaats daarvan pakte hij haar hand en draaide de zonneboom zijn rug toe. Nijdig stampte hij terug door het felgroene grijpgras, maar hij bleef wel haar hand vasthouden.

Vanuit het niets kwam er opeens een windvlaag die hen bijna omverblies. De donder dreunde en de bliksem volgde meteen. Het onweer was nu vlak boven hun hoofd. Net toen Ottilie haar ogen stijf dichtkneep en zich schrap zette, riep Wallie: ‘O, nee!’ Hij liet haar hand los en stormde terug naar hun schatkist.

Ze waren vergeten hem weer onder de grond te stoppen.

‘Wallie, wacht! Laat nou maar!’

Weer klonk er een angstaanjagende klap, en Ottilie schrok zo dat ze haar evenwicht verloor en achterover tuimelde. Liggend in het gras zag ze tot haar afschuw dat een bliksemschicht vanuit de woest kolkende hemel omlaag flitste en de zonneboom midden in zijn hart raakte.

Het volgende moment rook ze brandend hout en hoorde ze het gesis van vlammen in vochtig gras. Ze krabbelde over-

eind, vloog bij het vuur en de flitsen vandaan, struikelde tussen de varens door en verdween in het Langhoutwoud.

Het enige waar ze nog aan kon denken was ontsnappen. De doornen die aan haar rok plukten en de takken die aan haar armen bleven haken voelde ze niet eens. Ze rende maar door, steeds dieper het woud in, tot ze echt niet meer kon. Toen dook ze hijgend onder het enorme bladerdak van een boomvaren, plofte neer, drukte haar rug tegen de schubbige bast en sloeg haar armen stijf om haar knieën.

Het duurde even voordat ze weer normaal kon zien. Langzaam drong tot haar door waar ze was: midden in het Langhoutwoud, helemaal alleen. Maar dat was het probleem niet. Er was iets veel ergers – ze had Wallie in de steek gelaten.

Ze moest hem gaan zoeken. Ze moest hem zoeken en weer veilig thuisbrengen, dat besefte Ottilie heel goed. Dat was haar plicht. Maar ze kon zich niet meer bewegen. Tevergeefs commandeerde ze haar armen om haar benen los te laten. *Kom op, dacht ze, beweeg dan!*

Boven haar hoofd zwiëpten de takken wild heen en weer, en de wind joeg huilend tussen de bomen door. Er gingen minuten voorbij, maar nog steeds kon ze zich niet verroeren.

Opeens hoorde ze iets, ergens in de verte. Met wijd opengeperde ogen, nat van de tranen, keek ze op.

‘Ottilie!’

Iemand riep haar naam.

Ze opende haar mond om te antwoorden, maar er kwam niets uit.

‘Ottilie, waar ben je?’

Hij kwam al dichterbij.

‘Hier!’

Het was niet meer dan een piep, maar ze had tenminste

geluid gemaakt. Daar bleef het ook bij. Ze hoorde bladeren knerpen en twijgjes knappen en concentreerde zich op de geluiden die haar vertelden dat Wallie steeds dichterbij kwam, tot hij opeens vlak voor haar stond. Hij dook tussen de takken door en hurkte naast haar, met zijn handen op zijn knieën.

‘Ik wilde je komen halen, echt waar,’ stamelde Ottilie, met haar armen nog steeds krampachtig om haar benen.

‘Het geeft niet,’ zei Wallie. ‘Ik ben jou toch komen halen?’

2

De Moerasholen

Vijf jaar later...

Het hol was verlaten.

Ottilie pulkte aan een gaatje in de versleten deken van haar moeder, de enige die ze bezat. Het bed was onbeslapen, de wollen deken nog netjes ingestopt. Ottilie rekte zich uit, en even vertrok haar gezicht van de pijn. Haar hele linkerkant was stijf, maar haar offer was zinloos geweest – ze had voor niets de nacht op de harde vloer doorgebracht. Hun moeder was nooit gezond geweest en ging steeds verder achteruit. Daarom had Ottilie een paar weken eerder haar schamele matrasje aangeboden, zodat Freddie dat boven op haar eigen matras kon leggen. En nu zat Ottilie met een heleboel verkrampte spieren en een hoop ergernis. Freddie's afwezigheid was niet echt verrassend – maar waar was Wallie? Hij was niet thuis geweest toen Ottilie ging slapen. Dat kwam wel vaker voor. Maar 's ochtends was hij er altijd wel. Moeizaam ging Ottilie rechtop zitten op de kille stenen vloer, met haar eigen rafelige deken strak om haar schouders gewikkeld. Ze fronste haar voorhoofd. Was het overdreven om zich al zorgen te gaan maken?

Nee.

Ze werkte zich overeind, trok snel de eerste de beste mot-tige jas die ze kon vinden over haar nachthemd aan, propte haar blote voeten in haar vochtige, modderige laarzen en haalde de grendel van de deur.

Het hol van de Bolders was een van de weinige holen met een voordeur. Hun woonplek, de Moerasholen, was niet meer dan een verzameling grotten en tunnels aan de rand van het Brakkermoeras. Het geheel werd beheerd door een man die ze de bewaarder noemden.

De grotten waren jarenlang verlaten geweest, totdat de huidige bewoners erin waren getrokken. Niemand wist wie de deuren had gemaakt die sommige holen afscheidden. In de grote grot, midden in de Moerasholen, zaten zelfs lui-ken voor de venstergaten in de wanden. Freddie zei dat ook de bewaarder luiken voor zijn ramen had, maar Ottilie was nooit bij hem binnen geweest.

In de Moerasholen leefden de mensen die nergens anders terecht konden, die geen onderdak hadden. Ottilie was wat ze noemden een echte Brakker, geboren en getogen in de Holen. Ze woonde er al bijna dertien jaar.

Ze duwde de deur een klein stukje open, net genoeg om naar buiten te glippen. Die oude deur kraakte nogal en ze wilde niet te veel lawaai maken, zo vroeg in de ochtend. In de Holen waren er overal burens. Oude Mos en meneer Dor sliepen in de tunnel, vlak bij haar voordeur. Ze liep er op haar tenen langs en wendde snel haar blik af. Meneer Dor sliep altijd met zijn ogen open, en daar kreeg ze de rillingen van – waarschijnlijk omdat hij zo oud was dat ze niet kon zien of hij gewoon sliep of al dood was. Op die rillingen na vond ze het juist fijn dat die twee er altijd waren, want Freddie was heel vaak weg. Met Oude Mos en meneer Dor voor de deur voelde Ottilie zich nooit alleen.